

SEBASTIAN
FITZEK

**SOITTO-
LISTA**

BAZAR

SOITTOLISTA

SEBASTIAN
FITZEK
SQITTO-
LISTA.

SUOMENTANUT JUSSI MOILANEN

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Jussi Moilanen
Alkuteos Playlist

© Copyright © 2021 by Verlagsgruppe Droemer
Knaur GmbH & Co. KG, Munich

The work has been negotiated through AVA international GmbH,
Germany (www.ava-international.de)
www.sebastianfitzek.de

ISBN 978-952-403-315-2

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Taitto Keski-Suomen Sivu Oy
Painettu EU:ssa

Kaikki tässä kirjassa mainitut Felineen soittolistan kappaleet ovat todellisia. Ne on erityisesti sävelletty tätä trilleriä varten. Tarinan innoittamina taiteilijat ovat musiikillaan ja sanoituksillaan vaikuttaneet merkittävästi tämän kirjan juoneen.

*Benille (koskettimet), Jörgille (basso) ja Jacquesille (kitara) –
he, jotka unelmoivat kanssani niin kauan sitten.
Valitettavasti jossain vaiheessa törmäsimme todellisuuteen.
Meidän pitäisi ehdottomasti tavata uudelleen.
Pidetäänkö bänditreeniä?*

1

Kello oli tasan 18.42. Kolme viikkoa, kaksi päivää ja yhdeksän tuntia sen jälkeen, kun hänen tyttärensä oli kadonnut jäljetömiin koulumatkallaan. Ovikello soi kahdesti, ja Thomas Jagow sai tietää, että inhimillinen kauhu ei tunne rajoja. Kohdalo ei ota huomioon sitä, että ihminen luulee olevansa jo päässyt kestävämmän tilanteen ääri rajoille.

”Haloo?”, hän kysyi tyhjiyteen autiossa pihassa. He olivat asuneet Nikolasseen kaupunginosassa kolme vuotta, alueella, joka oli heille liian kallis, mutta heillä oli kuitenkin pieni talo, joka sopi hyvin kolmihenkiselle perheelle. Korkeatasoisten huviloiden välissä harmaa ja litteäkattoinen rakennus seisoi hieman ujonan pellon reunassa, ja varakkaat ostajat olisivat varmasti pyyhkineet sen pois maan päältä rakentaakseen ylellisen uuden talon sille paikalle. Alussa, kun Thomasilla oli vielä toivoa saada ylennys rehtoriksi Grunewaldin yksityislukioon, jossa hän opetti maantiedettä ja fysiikkaa, hekin olivat unelmoineet samasta. Mutta sitten toinen hakija oli saanut paikan, ja siitä lähtien hänen tulonsa olivat pysyneet samana. Yhdessä vaimonsa Emilian sairaanhoitajan palkan kanssa heidän rahansa riittivät juuri ja juuri lainanlyhennyksiin ja sivukuluihin, ja kuun alussa oli vielä tarpeeksi rahaa elämän normaalien tarpeiden tyydyttämiseen. Feline, joka

oli jo viisitoistavuotias, oli perheen suurin rahareikä. Pelkäästään hänen vaatteisiinsa, kenkiinsä ja urheilutarpeisiinsa kulunut rahasumma oli kaksinkertaistunut vuosittain. Kunnes yhtenä päivänä se putosi nolnaan.

Thomas ajatteli edelleen, että hän saisi jossain vaiheessa puhelun lunnasvaatimuksineen. Vaikka hän tiesi, kuinka epätodennäköistä se oli. Jagowin perheellä ei ollut mitään, millä maksaa mitään lunnaita. Ei mitään perittyä, ei mitään säästettyä. Se näkyi heistä jo päälle päin. ”Puutarhan kunnosta näkee ihmisten todellisen vaurauden”, hänen äitinsä sanoi, ja jos hän oli oikeassa, Jagowit olivat pummeja, koska he eivät voineet muotoilla puutarhaansa säännöllisesti maisemasuunnittelijoiden avulla luonnon taiteeksi kuten heidän naapurinsa Heussnerit. Heussnerin pensaiden ja buksi-puiden leikkaukset näyttivät siltä kuin ne olisivat tulostettu 3D-tulostimella, kun taas Jagowien lehdet levisivät nurmikolle ja polulle aina talon etuovelle asti, jonka Thomas juuri oli avannut.

Joukko suurempia lehtiä oli kasaantunut ulkona olevaan rappuralliin, joten Thomas melkein käveli tiiliskiven ohi. Vasta kun hän astui askeleen syksyisessä sateessa, joka teki tyypillisestä lokakuun säästä Berliinin ”itsemurhasään”, hän potkaisu punaista kirjan kokoista estettä jalallaan.

Thomas hämmästytti vierasta esinettä. Hän kumartui alas päin ja huomasi siihen kiinnitetyn paperilapun. Teippi ei pysynyt kovin hyvin kiinni huokoisessa kivessä. Seuraava tuulenpuuska olisi todennäköisesti lennättänyt lapun pois, eikä hän silloin olisi koskaan nähnyt viestiä. Käsien kirjoitettu, nuoren tytön käsialalla:

Olen taas täällä, isä.

2

Thomas pysyi polvillaan kiven edessä. Hänen sormensa tärisivät, valtimoissa sykkivä kuumuus kulki hänen ruumiinsa läpi, ikään kuin hän olisi astunut sisään uuniin, ei ulos sadessaan. Mitä tämä tarkoitti? Hän katseli ympärilleen, mutta ei noussut seisomaan. Ketään ei ollut näköpiirissä. Tämän täytyi olla vain yksi naapurilasten julma pila. Lasten, jotka oli ensin kyllästetty perinteisillä uutisjutuilla ja sitten sosiaalisen median kauhistuttavilla yksityiskohdilla Felinen katoamisesta.

Thomas irrotti lapun vapisevin käsin, ja tiilenpala kellahti nurin. Hän käänsi sen ympäri ja löysi toisen, vielä arvoituksellisemman viestin. Se koostui esineestä, pienestä avaimesta, joka muistutti hänestä Emilian matkalaukun avainta. Tämäkin oli kiinnitetty vain pienellä teipinpalalla. Avain melkein putosi Thomasin kädestä, kun hän nosti kiven.

Mitä täällä tapahtuu? Thomas, edelleen polvillaan, kääntyi kohti ovea, jonka tuuli oli aukaissut kaukana hänen takanaan. Hän mietti, pitäisikö hänen kutsua Emilia luokseen. Hänen vaimonsa oli juuri ottanut iltalääkkeensä, joihin kuului yleensä myös yksi myöhäinen pilleri, todennäköisesti puolenyön jälkeen. Onneksi hän nukkuisi edes jonkin verran, ennen kuin huoli Felinestä herättäisi hänet ja vapauttaisi hänet jälleen kauheaan epävarmuuden päivään.

Thomas päätti selvittää asiaa toistaiseksi yksin. Hän oli varma, että hän kohtaisi portin takana nauravia alakoululaislapsia, jotka juoksisivat pois, jos hän yrittäisi puhua heidän kanssaan.

Puutarhapolku suuntasi loivasti alamäkeen. Korkeat iki-vihreät pensasaidat peittivät näkymän jalkakäytävälle. Rapis-tunut puuportti oli normaalisti suljettu, mutta nyt se liikkui ja narisi tuulen vaikutuksesta. Thomasin nivelet raksahivat, kun hän nousi seisomaan ja huomasi nuolet. Kolme kappaletta, noin kymmenen senttimetriä pitkät, yksi niistä melkein täysin lehtien peitossa. Ne oli piirretty punaisella liidulla pihakiville ja ne osoittivat porttia kohti.

Jonkinlaiset opasteet? Äsken noussut tunnekuuhu oli lieventynyt, ja nyt kylmyys ja kosteus purivat Thomasin ohuen vaatetuksen läpi, kun hän seurasi nuolia. Hän ei olisi välittänyt käyttää päivästä toiseen samoja chino-housuja ja pitkähihaista poolopaitaa kuin Felinen katoamispäivänä. Thomasilta vaati valtavasti voimia huolehtia ulkonäöstään aikana, jolloin ulkonäkö ei enää merkinnyt hänelle mitään. Mutta hän ei voinut antaa itsensä näyttää hoitamattomalta, ja tummat kiharat hiukset seisoivat nyt hallitsemattomina hänen päässään. Ei, kun ihmiset tarkkailivat häntä suurennuslasilla, jonka media tarjosi sensaatiohakuisille käyttäjilleen. He kommentoivat häntä negatiivisesti, jos hän antaisi itsensä rupsahtaa. Toisaalta myös arvostelisivat häntä, jos hän kävelisi ympäriinsä kuin sliipattu malli hienossa puvussa. Siksi hän valitsi mahdollisimman yksinkertaisen, mutta hoidetun asun aina kun astui ulos. Sininen paita, mustat farkut.

Päivästä päivään.

Felinen katoamisesta lähtien.

Jos se edes oli sellainen.

Toivottavasti.

Thomas avasi puutarhaportin ja astui autiolle jalkakäytävälle. Hän seisoj pelkissä tossuissa, jotka hän oli vetäissyt jalkaan, kun ovikello oli soinut odottamatta. Hänen sukkansa näyttivät imevän kosteuden, joka tunkeutui voimalla huopapohjien läpi. Hän tunsj itsensä kuumeiseksi, ikään kuin olisi jo vilustunut, mikä saattoi johtua myös surrealistisesta tilanteesta, johon hän oli nyt joutunut. Hän melkein liukastui pudonneisiin kastanjankuoriin.

Päällystetty katu oli niin leveä, että autot olisi voitu pysäköidä mukavasti molemmin puolin, mutta jotkut talonmistaajat olivat sopineet pysäköimisestä vain yhdelle puolelle katuä. Tarkalleen ottaen juuri sille puolelle, joka oli heidän huviloitansa vastapäätä. Vaikka tällaista epävirallista sääntöä ei olisi ollutkaan, Thomas olisi kyllä huomannut pakettiauton, joka oli pysäköity naapuruston etiketin vastaisesti noin kahden metrin päähän väärälle puolelle katuä.

Se oli harmaa tai valkoinen, mutta paksun likakerroksen vuoksi sitä ei voinut sanoa varmaksi. Auton takaluukku oli kuin puutarhaportti: se ei ollut lukittu, vaan auki. Vain kapeä rako, mutta yhtä selvästi nähtävissä kuin se, että auton rekisterikilpi puuttui.

”Haloo?” Thomas huudahti uudelleen ja täysin turhaan. Ikään kuin joku, joka oli vaivautunut suunnittelemaan tämän oudon näytelmän tuntemattomasta syystä vain hyppäisi esiin puun takaa pyydetessä. Thomas juoksi auton luo ja kiersi sen ensin ympäri. Sitten hän kurkisti ohjaamoon. Kukaan ei istunut ratin takana. Päätäväisesti hän avasi takaluukun. Hän piti vasemman kyynärpänsä puolustusasennossa

päänsä edessä siltä varalta, että joku hyökkäisi hänen kimp-
puunsa ja alkaisi heti lyödä häntä. Mutta ne eivät olleet nyr-
kit, jotka satuttivat häntä. Vaan yksi sana, joka osui häneen ja
sai hänet horjumaan, ikään kuin maa olisi avautunut hänen
allaan: ”Isä?”

3

Hän ei voinut uskoa sitä. Pelkäsi hallusinoivansa. Mutta se oli todellakin hänen tyttärensä ääni. Ja myös hahmo, joka istui pimeydessä pakettiauton oikeassa takakulmassa, muistutti Felineä. Hoikka, hänen ikäisekseen normaali 165-senttinen. Olkapäille yltävät hiukset, jotka peittivät tytön kasvot. ”Feline?”

”Isi?”

Voi hyvä jumala.

”Feline, oletko se todella sinä?”

Hetken aikaa he puhuivat toistensa päälle adrenaliinin vuoksi. Ja vaikka Thomas oli jo tunnistanut tyttärensä selvästi, hän ei voinut uskoa sitä. Hän tunsi olevansa kuin kuumuudessa. *Älä herätä minua. Ole kiltti ja anna minun halata Felineä kohta*, hän ajatteli astuessaan autoon.

Sisällä autossa ei ollut valoa, pakettiauto oli pysäköity kahden katulampun hämyisään väliin. Vain heikko valaistus löysi tiensä sisään autoon, joka haisi pölyltä, työkaluilta ja kauhulta. Thomas löi polvensa astuessaan sisään, mutta kipu oli mitätön verrattuna onnen tunteeseen, kun hän halasi tytärtään. Viisitoistavuotiasta, joka tuoksui edelleen pelolta ja epätoivolta.

Tyttö tuntui yhä samalta kuin hänen lapsensa, jopa karhean kangaspaidan läpi. Hänen ääriiviivansa sopivat yhä

paremmin ääneen, jota hän oli kaivannut niin kauan ja jota hän syvimmillä sisimmässään uskoi, ettei enää koskaan saisi kuulla. Feline!

”Isä, irrota minut, ole kiltti.”

Hän piti rakasta lastaan lujasti sylissään, hengitti samassa tahdissa tämän kanssa, oli niin naulittu tähän hetkeen, että tarvitsi hetken ymmärtääkseen, mitä halusi sanoa tälle.

”Irrota?”

Vasta nyt hän ymmärsi, miksi hänen halaukseensa oli vastattu vain yhdellä kädellä. Tytön oikea käsi oli kahlittu. Käsi-varsi osoitti ylöspäin. Hän kuuli metallisen helähdyksen, kun tyttö liikutti kättään.

Käsiraudat.

Ilmeisesti hänet oli kahlittu metallirakenteeseen paketti-auton sisäkatossa. Hän roikkui kiinni pienessä mutta sitkeässä putkessa.

Käsiraudat?

Yhtäkkiä Thomas ymmärsi, mihin hän voisi käyttää avainta, jonka hän oli löytänyt tiiliskiven alta. Hän oli laittanut sen pieneen taskuun, joka koristi lähes jokaisten farkkujen etupuolta ilmeisesti pelkästään esteettisistä syistä. Avain näytti sopivalta, kuten hän huomasi, kun oli kaivanut sen esiin tunnottomin sormin ja asettanut sen käsirautojen lukkoon ikuisuudelta tuntuneen hetken jälkeen.

”Kiirehdi, isä! Olen niin peloissani!”

”Kaikki tulee olemaan hyvin, kultaseni. Kaikki tulee olemaan hyvin.”

Juuri kun hän aikoi kääntää avainta, surumielinen laulu alkoi. Thomasin sydän tuntui siltä, kuin se haluaisi puskea ulos hänen rinnastaan yhdellä iskulla, ja hän pudotti avaimen

KADONNUT TYTTÖ, JONKA ELÄMÄ ON VIIDENTOISTA KAPPALEEN VARASSA

15 -vuotias Feline Jagow katoaa jäljettömiin matkalla kouluun. Felinen hätääntynyt äiti palkkaa yksityisetsivä Alexander Zorbachin löytämään tyttärensä ennen kuin on liian myöhäistä. Zorbach löytää internetistä kadonneen tytön tekemän soittolistan, jota Feline on kuunnellut aktiivisesti ennen katoamistaan.

Yksityisetsivän yllätykseksi soittolistaa on muokattu vain kaksi päivää aiemmin. Yrittääkö Feline kertoa jotakin sijainnistaan ja kohtalostaan soittolistan kappaaleiden avulla? Voiko listasta löytyä avain hänen pelastamiseensa? Zorbachin tutkiessa soittolistaa kuumeisesti hän ei osaa odottaa, että sen mysteerit saattavat syöstä hänet painajaismaiseen kilpajuoksuun, jossa jokainen osapuoli joutuu kamppailemaan selvitäkseen hengissä.

Soittolista on **Sebastian Fitzekin** intensiivinen trilleri, joka kuljettaa ihmissielun pimeimpiin syövereihin ja saa lukijan haukkomaan henkeään jokaisessa juonenkäänteessä.

**KIRJAAN LIITTYVÄ SOITTOLISTA
LÖYTYY SPOTIFYSTA KIRJAILIJAN NIMELLÄ.**

